

Ο Άγιος Μάρτυρας Μελέτιος και οι συν αυτώ

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Οι Άγιοι αυτοί Μάρτυρες κατάγονταν από τη Γαλατία και έζησαν κατά τους χρόνους του αυτοκράτορος Αντωνίνου (138-160 μ.Χ.). Κατηγορήθηκαν στον ηγεμόνα των Ταβιανών Μάξιμο και διώκονταν από τους εθνικούς. Όταν συνελήφθησαν, οδηγήθηκαν ενώπιον του ηγεμόνος, ο οποίος τους διέταξε να θυσιά-σουν στα είδωλα. Οι Άγιοι αρνήθηκαν και τότε άρχισαν τα βα-σανιστήρια. Τους καταξέσκισαν τα πλευρά, τους εκτύπησαν με σιδερόσφαιρες τους αστραγάλους και εκάρφωσαν τα πόδια τους σε ξύλα. Στη συνέχεια τους έχυσαν στα αυτιά καυτό λάδι, αλλά οι Μάρτυρες με τη Χάρη του Θεού έμειναν αβλαβείς, οι δε δή-μιοι από τη ζέστη διελύθησαν σαν το κερι και αμέσως εκάησαν όλοι οι υπηρέτες του ηγεμόνος.

Μόλις άρχισε να ξημερώνει Άγγελοι Κυρίου επήραν τους Αγίους Μάρτυρες και τους μετέφεραν στο ναό του Δία, όπου οι Άγιοι κατέρριψαν το χάλκινο είδωλο αυτού. Μόλις το άγαλμα κατέπεσε, εξήλθαν από αυτό δαίμονες που κραύγαζαν ότι έφθασε

η ώρα της εκπληρώσεως της προφητείας για την καταστροφή του Δία από τον στρατηλάτη Μελέτιο. Το θαύμα αυτό έγινε αφορμή να βαπτιστεί Χριστιανός ο ευγενής Σεραπίων, που έγινε Επίσκοπος. Οι Άγιοι Μελέτιος, Ιωάννης και Στέφανος οδηγήθηκαν και πάλι μπροστά στον ηγεμόνα, ο οποίος προσκάλεσε τους κόμητες, τους τριβούνους και τους πρίγκιπες Φήστο, Φαύστο, Μάρκελλο, Θεόδωρο, Μελετίωνα, Σέργιο, Μαρκελλίνο, Φίλικα, Φωτεινό, Θεοδωρίσκο, Μερκούριο και Δί-δυμο.

Τότε ο ηγεμόνας λέγει προς αυτούς: «Γιατί καταστρέψα-τε το ναό του μεγάλου θεού Δία;». Αυτοί δε απάντησαν: «Εμείς δεν είμασταν εκεί, αλλά αυτός που κατεφρόνησες, ο Μελέτιος, με τις ουράνιες δυνάμεις συνέτριψε αυτόν». Και αμέσως άρχισαν να ελέγχουν τον ηγεμόνα για την άνοια και την ασέβεια αυτού. Τότε ο ηγεμόνας έδωσε εντολή να τους χτυπήσουν με λωρίδες από μολύβι και να τους βάλουν σε πυρακτωμένο καμίνι. Οι Άγι-οι εισήλθαν στη φωτιά κρατώντας ο ένας το χέρι του άλλου και ένιωθαν σαν να δροσίζονταν στον παράδεισο. Οι ειδωλολάτρες άρχισαν να ρίχνουν νερό, για να σβήσει η φωτιά και να πνίξουν τους Αγίους από τις αναθυμιάσεις. Αλλά ούτε πάλι κατάφεραν τίποτε. Τότε τους οδήγησαν στο ναό του Ασκληπιού.

Μόλις οι Άγιοι εισήλθαν στον ειδωλολατρικό ναό και προσευχήθηκαν, με τη δύναμη του Θεού ο ναός σείσθηκε και το άγαλμα του ειδώ-λου συνετρίβη. Τότε ενέδυσαν τον Άγιο Μελέτιο με θώρακα και περικεφαλαία που έκαιγαν, αλλά το σίδερο έγινε κρύο. Το μαρ-τύριο συνεχίσθηκε. Ο ηγεμόνας διέταξε τότε να φέρουν μπροστά του δύο παιδιά, που ονομάζονταν Χριστίνος και Κυριάκος. Τα ερώτησε λέγοντας: «Πείτε μας, παιδιά, ποιός Θεός είναι μεγα-λύτερος, ο Δίας ή ο Χριστός;». Και εκείνα απεκκρίθηκαν: «Ιη-σούς ο Χριστός είναι ο Αληθινός Θεός, Αυτός που εδημιούργησε με τον Πατέρα και το Άγιο Πνεύμα τα πάντα». Τότε τα εκτύπησαν και ακολούθως απέκοψαν τις τίμιες κεφαλές αυτών και τού διδασκάλου τους «εν τω όρει Μηνόει».

Ο Άγιος Σεραπίων ετελειώθη διά ξίφους και ενταφιάστηκε στο όρος των Καδακορέων.

Πάλι ο παράνομος ηγεμόνας έδωσε στον Άγιο Μελέτιο να πιει δηλητήριο που ήταν κατασκευασμένο από το μάγο Καλλί-νικο. Μόλις ο μάγος Καλλίνικος είδε το παράδοξο θαύμα, πίστεψε στον Χριστό και έλεγξε τα είδωλα ως δαιμόνια. Και αμέ-σως παρεκάλεσε τον Άγιο Μελέτιο να του δώσει τη σφραγίδα του Κυρίου και να γίνει Χριστιανός. Έτσι μαρτύρησε και ο Καλλίνικος, ο οποίος ενταφιάστηκε με τον Επίσκοπο Σεραπίωνα. Στη συνέχεια ο ηγεμόνας έφερε στο βήμα τις γυναίκες των Αγίων Φήστου, Φαύστου, Μαρκελλίνου και Αίδεσίου, τη Σωσάννα, τη Μαρκιανή, την Παλλαδία και τη Γρηγορία, οι οποίες, αφού ομολόγησαν τον Χριστό,

μαρτύρησαν.

Ο ηγεμόνας, τυφλωμένος από την ασέβεια, δεν μπορούσε να δει την αλήθεια. Αμέσως έδωσε εντολή να κρεμάσουν τον Άγιο Μελέτιο σε ένα πεύκο και να του καρφώνουν το σώμα με πυρα-κτωμένα καρφιά. Το έργο αυτό ανέλαβε ο Καρτέριος ο χαλκέας με τους δώδεκα μαθητές αυτού. Μόλις άρχισαν να καρφώνουν το σώμα του Αγίου Μελετίου, τα πυρακτωμένα καρφιά συντρίβο-νταν και έπεφταν κατά πρόσωπο εκείνων που τα εκάρφωναν και τους ετύφλωναν. Έτσι ο Καρτέριος και οι μαθητές τουπίστεψαν στον Χριστό και απετμήθησαν τις τίμιες κεφαλές αυτών στο όρος των Καδακορέων.

Και ενώ ο Άγιος Μελέτιος ήταν κρεμασμένος στο δένδρο, φωνή ακούσθηκε από τον ουρανό που έλεγε: «Έλα, άθλητά μου, Μελέτιε, ανάβαινε στα ταμεία του Παράδεισου και στο χορό των εκλεκτών μου Αγγέλων και στη συνδρομή όλων των Δικαίων μου. Να, όλοι οι Άγιοι στέκονται, και σε προσδοκούν, για να σου δώσουν τα βραβεία, διότι εσύ εποίησες το θέλημά μου επί της γης».

Τότε κατέβηκαν Άγγελοι από τον ουρανό και παρέλαβαν την ψυχή του Αγίου Μελετίου και την ανέφεραν στον ουρανό σαν περιστέρα λευκή απαστράπτουσα. Άγγελος Κυρίου κατήλθε και επήρε το λείψανο του Αγίου Μελετίου και το έφερα στο όρος, όπου ετελείωθηκε και το στράτευμα αυτού.

(Επισκόπου Φαναρίου Αγαθαγγέλου, Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας, Μάϊος, σ. 377-379)